

Een waterdraak als huisdier

We staarden naar het diertje in de waterbak, Max en ik. Max keek naar zijn doorzichtige huid. ‘Het is een albino,’ zei hij.

‘Albino?’ vroeg ik.

‘Ja, je zegt het precies goed! Albino’s zijn altijd wit. Of bleek. Of zoals jouw waterdraak: een beetje doorzichtig.’

‘Waarom?’ vroeg ik, want ik wist dat Max altijd alles wist. Max was namelijk superslim. De slimste uit mijn klas. Hij deed bijvoorbeeld ‘plussommen’. Soms was het best vervelend dat hij alles wist. Zéker dat hij alles beter wist, als je begrijpt wat ik bedoel, maar nu liet ik hem praten. Hij vond het namelijk heel leuk om te praten als hij iets wist en dat was vaak.

‘Albino’s komen ook voor bij andere diersoorten: raven zijn dan spierwit en tijgers ook. Mensen kunnen ook albino zijn en hebben dan heel wit haar en een witte huid. Dat is heel speciaal en komt niet vaak voor. Maar voor jouw waterdraak is het heel normaal om een albino te zijn. Bijna de helft van alle waterdraken is doorzichtig. De jouwe dus ook.’

‘Oké,’ zei ik. Om daarna tegen Otje, zo heet mijn waterdraak, te zeggen: ‘Je bent echt normaal hoor, maak je geen zorgen.’ We lachten allebei even. Max ging ondertussen weer verder met zijn kenniswaterval. Ik liet het maar over me heen komen. ‘De andere helft van de waterdraken is juist heel donker van kleur. Die zijn donkergrijs.

Ik vind Otje mooier, want kijk: je kunt gewoon zijn bloedvaten zien. Dat is echt vet cool!’

‘Ja ik vind hem ook cool,’ zei ik en ik glimlachte naar het kleine diertje in de waterbak. Otje was ongeveer zo groot als een cavia, maar hij was wel wat minder dik. Aan zijn pootjes kon je duidelijk zien dat hij een salamander was. Hij had zwarte kraal oogjes en hij keek heel anders dan een vis. Hij was natuurlijk ook geen vis, hij was een amfibie. Ik had Otje nu een half jaar als huisdier en hij had mijn hele leven op de kop gezet. Ik had echt heel gekke dingen beleefd. Ik dacht even terug aan de eerste dag dat ik hem had gezien. Die dag in de plantenwinkel. Ik zal je er alles over vertellen, maar dan moeten we wel even terug in de tijd.

Een half jaar geleden....

Hoe ik Otje ontdekte

In de plantenwinkel leek het wel een jungle. Het was er best warm. Waarschijnlijk omdat de planten dan beter konden groeien. Ik stond tussen metershoge varens en bananenplanten. Ik had van mijn moeder mee ontmoeten, terwijl ik dat helemaal niet wilde. Ik was toch mee gegaan, omdat ik een chocomel zou krijgen. Maar simpelweg ook omdat het van haar moest. Ik mocht niet langer gamen, want dat zou helemaal niet goed voor me zijn. Hoezo? Niet goed voor me? Soms begreep ik mijn moeder echt niet. Maar goed, terug naar het verhaal. Tussen de bladeren door zag ik de waterbakken met guppy's en goudvissen. Nu ik er toch was, besloot ik maar een kijkje te nemen.

De vissen keken me wat misnoedig aan toen ik bij de dierenafdeling kwam. Met een schildpadje had ik zelfs een beetje medelijden. Tevergeefs probeerde hij uit zijn waterbak te komen. Iets wat hem natuurlijk never nooit niet zou lukken.

‘Kijk! Daarom wil ik hier dus nooit naartoe!’ zei ik op verwijtende toon tegen mijn moeder. ‘Moet je die zielige schildpad zien!’

Mijn moeder volgde met haar ogen mijn wijzende vinger en bekeek het tafereel. ‘Dat schildpadje is inderdaad een beetje zielig,’ gaf ze toe, ‘maar moet je hier kijken!’ Ze wees naar een andere waterbak in de hoek en toen, ja toen, zag ik Otje. Zoiets als Otje had ik nog nooit gezien. Het was een soort kikkervisje op pootjes met een doorzichtige huid. Hij was wel echt veel groter dan een kikkervisje, ongeveer zo groot als een cavia. Voor het eerst zag ik een dier waar je doorheen kon kijken. Dat kwam natuurlijk omdat het diertje een albino was, zoals Max mij een half jaar later zou vertellen, maar dat wist ik toen nog niet. Ik vond Otje op het eerste gezicht vreemd en cool tegelijkertijd. Op zijn gezicht leek constant een glimlach te staan, net zoals bij dolfijnen. Ik vond hem er schattig uitzien. Er stond een bordje op het aquarium. Daar kon ik meer over hem lezen. Hij had een moeilijke naam: Axolotl. Dat kwam omdat hij eigenlijk uit Mexico kwam. Axo betekende water en lotl monster. Samengevat betekende het: watermonster. Die naam hadden de Azteken, een oud indianenvolk, voor hem bedacht. Ik maakte er Otje van want Azteeks is voor mij te moeilijk. Bovendien vond ik Otje helemaal geen monster. Hij had heel lieve kraalogen en een parmantig kraagje dat sierlijk door het water met hem mee golfde. Daarnaast bleken dieren als Otje niet meer in het wild voor te komen. ‘Met uitsterven bedreigd,’ stond duidelijk op het bordje. Dat klonk best wel dramatisch, vond ik. Het zou toch zonde zijn dat deze diertjes helemaal zouden verdwijnen. Best gek dat ik

er dan eentje vond in de plantenwinkel. Naast de guppy's. 'Ik wil Otje mee naar huis, mam! Hij is echt geweldig. Ik wil hem hebben!' 'Otje?' vroeg ze. 'Ja, zo noem ik hem want ik kan Axohuppelepup niet onthouden.'